

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talata Apatnapu — Bilang Dalawampu't Apat

Ezekiel Bilang Lima

Jeff Pippenger

2026-08-10

Sa sipi mula sa Testimonies, tomo lima, na ating sinusuri sa loob ng ilang artikulo na ngayon; ipinaaalam sa atin ang pangitain tungkol sa templo na ibinigay kina Ezekiel, Isaias, at Juan:

“Ang mga aral na ito ay para sa ating kapakinabangan. Kailangan nating iangkla ang ating pananampalataya sa Diyos, sapagkat nasa harapan natin ang isang panahong susubok sa mga kaluluwa ng mga tao. Si Cristo, sa Bundok ng mga Olibo, ay muling isinalaysay ang kakila-kilabot na mga hatol na mauuna sa Kaniyang ikalawang pagparito: ‘At makakarinig kayo ng mga digmaan at mga usap-usapan tungkol sa mga digmaan.’ ‘Magsisibangon ang bansa laban sa bansa, at ang kaharian laban sa kaharian: at magkakaroon ng mga taggutom, at mga salot, at mga lindol, sa iba’t ibang dako. Datapuwa’t ang lahat ng mga bagay na ito ay pasimula ng mga kapighatian.’ Bagaman ang mga hulang ito ay nagkaroon ng bahagyang katuparan sa pagkawasak ng Jerusalem, ang mga ito ay higit na tuwirang naaangkop sa mga huling araw.”

Ang Ikasiyam ng Av

Ang Tisha B’Av, na ang kahulugan sa Hebreo ay “ang Ikasiyam ng Av,” ay ang araw ng pag-alaala ng mga Judio sa pagkawasak ng kapuwa Unang Templo sa kamay ng mga Babilonio noong 586 BC at Ikalawang Templo sa kamay ni Tito noong taong 70. Kapuwa naganap ang dalawang pagkawasak na ito sa iisang petsa sa kalendaryo—ang ika-9 na araw ng buwang Hebreo na Av (na karaniwang pumapatak sa Hulyo o Agosto sa kalendaryong Gregorian). Kapag iniugnay ni Sister White ang pagkawasak ng Jerusalem sa “panahong susubok sa mga kaluluwa ng mga tao” sa mga huling araw, tinutukoy niya ang dalawang pagkawasak na kapuwa naglalarawan sa malapit nang dumating na batas ukol sa Linggo.

Ang talata labing-anim ng Daniel labing-isa ay kumakatawan sa batas ng Linggo na iyon, at umaayon sa talata apatnapu’t isa. Sa Ezekiel, ang pagkawasak ng Jerusalem ay ginamit upang ilarawan ang paghihiwalay ng matatalino at mangmang na mga dalaga sa panahon ng batas ng Linggo. Si Ezekiel ay isang bihag sa Babilonia nang siya’y mahimalang dalhin sa Jerusalem upang masaksihan ang mismong paghihiwalay na iyon sa kabanata walo hanggang labing-isa.

At nangyari nga sa ikaanim na taon, sa ikaanim na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, samantalang ako’y nakaupo sa aking bahay, at ang mga matanda ng Juda ay nangakaupo sa harap ko, na ang kamay ng Panginoong Dios ay sumaakin doon. Nang magkagayo’y tumingin ako, at narito, isang anyong gaya ng anyo ng apoy: mula sa anyo ng kaniyang mga balakang hanggang sa ibaba, apoy; at mula sa kaniyang mga balakang hanggang sa itaas, gaya ng anyo ng kaningningan, na gaya ng kulay ng ambar. At kaniyang iniunat ang anyo ng isang kamay, at

hinawakan ako sa isang buhok ng aking ulo; at ako’y itinaas ng Espiritu sa pagitan ng lupa at ng langit, at dinala ako sa mga pangitain ng Dios sa Jerusalem, sa pintuan ng panloob na pintuang-bayan na nakaharap sa dakong hilagaan; na kinaroroonan ng luklukan ng larawan ng paninibugho, na nagpapaselos. Ezekiel 8:1–3.

Ang apat na kabanata, walo hanggang labing-isa, ay isang paglalarawan ng paghihiwalay, at si Sister White, sa kanyang pagpapaliwanag tungkol sa Ezekiel siyam, ay kinikilala hindi lamang na iyon ay siya ring pagtatatak na binabanggit sa Apocalipsis kabanata pito, kundi na ang Jerusalem ay kumakatawan sa Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw sa mga huling araw.

“Ang uri ng mga taong hindi nakadarama ng dalamhati dahil sa sarili nilang espirituwal na pagtalikod, ni tumatangis man dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang tatak ng Diyos. Inaatasan ng Panginoon ang Kaniyang mga sugo, ang mga lalaking may mga sandatang pamuksa sa kanilang mga kamay: ‘Magsiyaon kayo na kasunod niya sa buong lunsod, at manakit kayo: huwag magpatawad ang inyong mata, ni kayo maawa man: lubos ninyong patayin ang matanda at ang bata, kapuwa ang mga dalaga, at maliliit na bata, at mga babae: nguni’t huwag kayong lalapit sa sinomang tao na kinatatakan; at magpasimula kayo sa Aking santuario. Nang magkagayo’y nagpasimula sila sa matatandang lalaking nasa harap ng bahay.’”

“Dito ay nakikita natin na ang iglesya—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang nakadama ng hampas ng poot ng Diyos. Ang matatandang lalaki, yaong mga pinagkalooban ng Diyos ng dakilang liwanag at tumayong mga tagapagbantay ng espirituwal na kapakanan ng bayan, ay nagtaksil sa ipinagkatiwala sa kanila. Tinanggap nila ang paninindigang hindi na natin kailangang umasa sa mga himala at sa hayag na pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Pinalalakas ng mga salitang ito ang kanilang kawalang-panampalataya, at kanilang sinasabi: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man Siya ng masama. Siya ay lubhang maawain upang dalawin ang Kaniyang bayan sa paghatol. Kaya nga, ‘Kapayapaan at katiwasayan’ ang sigaw ng mga taong hindi na muling itataas ang kanilang tinig na gaya ng trumpeta upang ihayag sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang makararanas ng matuwid na paghihiganti ng napipighating Diyos. Ang mga lalaki, mga dalaga, at mga munting bata ay pawang mapapahamak na magkakasama.

“Ang mga karumal-dumal na bagay na siyang ikinabubuntung-hininga at ikinatatangis ng mga tapat ay yaon lamang maaaring maunawaan ng mga matang may hangganan, ngunit sa malayo ang higit na pinakamasasamang kasalanan, yaong mga pumupukaw sa paninibugho ng dalisay at banal na Diyos, ay hindi nahahayag. Ang dakilang Sumasaliksik ng mga puso ay nakaaalam ng bawat kasalanang ginagawa sa lihim ng mga manggagawa ng kasamaan. Ang mga taong ito ay dumarating sa pakiramdam ng kapanatagan sa kanilang mga pandaraya at, dahil sa Kaniyang mahabang pagtitiis, ay nagsasabi na hindi nakikita ng Panginoon, at pagkatapos ay kumikilos na waring Kaniyang pinabayaan ang lupa. Ngunit Kaniyang malalantad ang kanilang pagpapaimbabaw at ihahayag sa harap ng iba yaong mga kasalanang buong-ingat nilang itinago.”

“Walang kataasan ng ranggo, dangal, o makasanlibutang karunungan, ni anumang katungkulan sa banal na tungkulin, ang makapipigil sa mga tao sa pagsasakripisyo ng simulain kapag sila’y pinabayaan sa kanilang sariling mapandayang puso. Yaong mga itinuring na marapat at matuwid ay nahahayag na mga pangunahing tagapagpasimuno sa pagtalikod sa pananampalataya at mga halimbawa ng pagwawalang-bahala at ng pag-abuso sa mga habag ng Diyos. Ang kanilang masamang landasin ay hindi na Niya pahihintulutan nang higit pa, at sa Kaniyang poot ay pakikitunguhan Niya sila nang walang awa.

“Nang may pag-aatubili na inalis ng Panginoon ang Kaniyang presensiya mula sa mga pinagpala ng dakilang liwanag at nakadama ng kapangyarihan ng salita sa paglilingkod sa iba. Sila noong una ay Kaniyang tapat na mga lingkod, pinagkalooban ng Kaniyang presensiya at patnubay; ngunit sila’y humiwalay sa Kaniya at inakay ang iba sa kamalian, at dahil dito ay nasasaklaw sila ng banal na pagkasiphayo.” Testimonies, volume 5, 211, 212.

Ang buong aklat ni Ezekiel ay nakapaloob sa konteksto ng pagwasak sa Jerusalem. Sa patotoo ni Ezekiel, ang pagkubkob ni Nabucodonosor na tumagal nang isang taon at kalahati ay tiyak na itinakda, ngunit ang “higit na tuwirang pagkakapit” ng babala ni Jesus sa Mateo 24 ay nasa mga huling araw. Sa Ezekiel, ang linyang iyon ng katotohanan ay masusumpungan sa kabanata 24.

Enero 15, 588 BC

Muli, nang ikasiyam na taon, nang ikasampung buwan, sa ikasampung araw ng buwan, ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, isulat mo sa iyo ang pangalan ng araw, sa makatuwid baga’y ng araw na ito ring ito: ang hari ng Babilonia ay humarap laban sa Jerusalem sa araw na ito ring ito. Ezekiel 24:1, 2.

Sa petsang ito, na pinagtitibay rin ng iba pang mga patotoong biblikal, nagsimula ang isang pagkubkob na tumagal ng labingwalong buwan. Ang salita ng Panginoon na dumating kay Ezekiel nang araw na iyon ay binubuo ng talinghaga tungkol sa madugong lunsod, na inilalarawan sa pamamagitan ng isang kumukulong palayok na sinundan ng isang malaking apoy. Maliwanag na ang talinghagang ito ay kumakatawan sa paghatol laban sa Jerusalem, at sa kaparehong kabanata ay sinusundan ito ng pagyao ng asawa ni Ezekiel dahil sa isang hampas bilang sagisag na nagsimula na ang pagkubkob na sa huli ay wawasak sa santuwaryo.

At ang salita ng Panginoon ay dumating din sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, narito, aking inalis sa iyo sa isang hampas ang ninanasa ng iyong mga mata: gayunma’y huwag kang tatangis o iiyak man, ni luluha ang iyong mga mata. Pigilin mo ang pagdaing, huwag kang magluksa dahil sa patay, itali mo sa iyo ang putong sa iyong ulo, at isuot mo ang iyong mga panyapak sa iyong mga paa, at huwag mong tabunan ang iyong mga labi, at huwag mong kainin ang tinapay ng mga tao. Sa gayo’y nagsalita ako sa bayan nang umaga: at nang kinahapunan ay namatay ang aking asawa; at ginawa ko nang kinaumagahan ang gaya ng iniutos sa akin. Ezekiel 24:15–18.

Pagkatapos ay itinanong ng mga taong nasa paligid ni Ezekiel ang kahulugan ng talinghaga at ng pagkamatay ng kaniyang asawa.

At sinabi sa akin ng bayan, Hindi mo ba sasabihin sa amin kung ano ang kahulugan ng mga bagay na ito para sa amin, na ginagawa mo nang gayon? At ako'y sumagot sa kanila, Ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Salitain mo sa sambahayan ng Israel, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Narito, aking dudungisan ang aking santuario, ang karilagan ng inyong kalakasan, ang nasa ng inyong mga mata, at yaong kinahahabagan ng inyong kaluluwa; at ang inyong mga anak na lalake at ang inyong mga anak na babae na inyong iniwan ay mabubuwal sa tabak. Ezekiel 24:19–21.

Kapuwa tinutukoy sa talata ang asawa ni Ezekiel at ang santuwaryo bilang kapuwa “ang nasa ng inyong mga mata.” Ipinakilala ng mga historyador ng Biblia na ang paglusob ay tumagal nang labingwalong buwan, samantalang ang mga paglusob nina Cestius at Tito ay tumagal nang apat na taon mula sa taong 66 hanggang sa taong 70. Ang masusing pagbilang ng panahon mula sa unang paglusob ni Cestius hanggang sa pagkapuksa ay tatlo at kalahating taon, ngunit kapag inilalapat ang “inclusive reckoning,” na siyang pinakamadalas gamitin sa Biblia, ito ay apat na taon. Ang pagkaalam na kapuwa may-bisa ang dalawang paraan ng pagbilang ay nagpapahintulot sa atin na makita kapuwa ang tatlo at kalahating taon mula kay Cestius hanggang kay Tito at gayundin ang apat na taon.

Mayroon tayong dalawang saksi ng kautusan ng Linggo sa dalawang pagkawasak ng Jerusalem, at ang mga detalye ng kapuwa kasaysayan ay dapat iangkop sa nalalapit na kautusan ng Linggo—kung saan ang Laodicea ay isinusuka mula sa bibig ng Panginoon. Ang pasimula ng pagkubkob ni Nebukadnezar ay minarkahan ng pagkamatay ng asawa ni Ezekiel. Sa kaniyang pagkamatay, si Ezekiel ay inutusang huwag hayagang tumangis, sapagkat siya ang tanda ng mga Judio na dinadala sa pagkabihag.

Ang pasimula ng apat-na-taóng yugto mula 66 hanggang 70 ay tinatatakan ng tanda ng kasuklam-suklam na paninira, na siyang naging tanda para sa mga Kristiyano sa Jerusalem upang magsitakas.

Kaya nga, kapag inyong makita ang karumal-dumal na paninira, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa banal na dako, (ang bumabasa ay umunawa:) kung magkagayo’y magsitakas sa mga bundok ang nangasa Judea. Mateo 24:15,16.

Dalawang pagkubkob na malinaw na nagtutugma sa isa’t isa, at kapuwa ang dalawang pagkubkob ay naglalaman ng isang “tanda” sa pasimula ng pagkubkob. Nang ipinaliwanag ni Ezekiel kung ano ang kahulugan ng pagkamatay ng kaniyang asawa at ang kawalan ng kaniyang pagluluksa, kaniyang ipinaliwanag at saka itinala:

Sa gayon si Ezekiel ay magiging isang tanda sa inyo: ayon sa lahat ng kaniyang ginawa ay gayon din ang inyong gagawin: at kapag ito ay naganap, inyong makikilala na ako ang Panginoong Diyos. Ezekiel 24:24.

Ang tanda ng pagkamatay ng asawa ni Ezekiel ay isang pagkakakilanlan ng nalalapit na pagkawasak ng Jerusalem at ng templo at ng kasunod na pagkabihag sa Babilonia. Ang tanda ng kasuklam-suklam na paninira, na sinalita ni Daniel, ay isang babala upang makatakas sa pagkapuksa, ngunit kapwa may tanda sa pasimula ang dalawang pagsalakay.

Magkakaroon ng isang propetikong pagkubkob bago ang nalalapit na batas ukol sa Linggo, at ang pagkamatay ng asawa ni Ezekiel ay sagisag na ang iglesiang Laodiceanong Seventh-day Adventist ay ganap nang nilampasan; samantalang si Ezekiel ay sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at siyang sagisag ng watawat na itinataas sa pasimula ng pagkubkob. Si Ezekiel ang watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa pasimula ng pagkubkob sa Babilonia, at ang tanda ng kasuklamsuklam na paninira sa pasimula ay ang “tanda” ng Roma. Ang isang tanda ay tumutukoy sa isang panloob na babala at ang isa naman sa isang panlabas na babala. Tunay ngang may babala sa mga Cristiano noong taong 66, ngunit ang tandang babala ay ang Roma. Ang tanda sa pagkapuksa ng Babilonia ay ang asawa ni Ezekiel. Ang Roma ang uri ng mga tumatanggap ng tatak ng halimaw at si Ezekiel ang tanda ng mga tumatanggap ng tatak ng Diyos.

Dalawang Pangwakas na Yugto

Ang unang pagkubkob ay tumagal ng labingwalong buwan at ang ikalawang pagkubkob ay tumagal ng apat na taon. Ang kapuwa pagkubkob ay nagtatagpo ng kanilang “higit na tuwirang” katuparan sa mga huling araw, at ang kapuwa pagkubkob ay tuwirang kaugnay ng hula tungkol sa tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw na nasusumpungan sa Apocalipsis 9:15.

Ang pasimula ng limang buwan ng Apocalipsis siyam, talatang sampu ay kinabibilangan ng isang kasaysayan na nagmamarka ng tatlumpu't walong taong yugto na nagwawakas sa isang apat-na-taóng paglusob, na iniuugnay sa bilang na tatlumpu't walo, at nagpakilala sa pagbangon ng Islam. Ang apat-na-taóng paglusob na iyon ay may katapat sa kasaysayang nagsimula nang ang (limang buwan) isang daan at limampung taon ay magtapos at ang tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ay magsimula. Nagsimula ito noong Hulyo 27, 1449, at pagkaraan ng apat na taon, naghatid ang Islam ng isang paglusob na tumagal ng limampu't limang araw laban sa Constantinople na nagtapos noong 29 Mayo 1453.

Nang ang propesiya ng panahon na nagsimula noong Hulyo 27, 1449 ay nagtapos noong Agosto 11, 1844, ang apat na taon ng kilusan ng una at ikalawang anghel mula 1840 hanggang 1844 ay umayon sa apat-na-taóng pagkubkob mula 1333 hanggang 1337, at gayundin sa apat-na-taóng yugto mula 1449 hanggang 1453. Ang tatlong saksing iyon, na pawang tuwirang bahagi ng iisang linyang propetiko, ay kumakatawan sa isang sagisag na apat-na-taóng yugto kung kailan ang kilusan ng una at ikalawang anghel mula 1840 hanggang 1844 ay inuulit sa kasaysayan ng kilusan ng ikatlong anghel. Ang tatlong saksing iyon ay tumitipo sa isang apat-na-taóng pagkubkob sa kasaysayan ng isanlibo't apatnaraan at apatnapu't apat na libo. Ang apat-na-taóng yugtong iyon ay inilalarawan din ng mga pagkubkob sa Jerusalem noong 66 at 70.

Ang pasimula ng apat-na-taóng pagkubkob ni Cestius noong 66, at pagkatapos ang pagwawakas nito ni Titus noong 70, ay bumubuo ng isang sagisag na alpha at isang sagisag na omega para sa isang yugto ng apat na taon. Ang gayunding yugto ay kinakatawan din bilang tatlo at kalahating taon, na siya namang umaayon sa tatlo at kalahating makahulang taon na niyurakan ng Romang papal ang santuwaryo.

Nguni't ang looban na nasa labas ng templo ay iyong pabayaang, at huwag mo nang sukatin; sapagkat ito'y ibinigay sa mga Gentil: at kanilang yuyurakan ang banal na lungsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. At bibigyan ko ng kapangyarihan ang aking dalawang saksi, at sila'y manghuhula sa loob ng isang libo at dalawang daan at animnapung araw, na nangadaramtan ng magaspang na kayo. Apocalipsis 11: 2, 3.

At sila'y mabubuwal sa talim ng tabak, at dadalhing bihag sa lahat ng mga bansa: at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Gentil, hanggang sa matupad ang mga panahon ng mga Gentil. Lucas 21:24.

Mahalagang pansinin na ginagamit ko kapuwa ang “inclusive” at “exclusive” na pagtutuos sa panahong kinakatawan ng simbolong alpha ni Cestius hanggang sa simbolong omega ni Tito. Ipinakilala nito na dalawang paglalapat ng panahon ang kinakatawan sa iisang kasaysayan. Natalakay na natin ang biblikal na simulain na ito nang isaalang-alang natin (maraming artikulo na ang nakalipas), ang panahon sa pagitan ng pagdalaw ni Jesus sa Cesarea-Filipos (Panium) at ng Kaniyang pagpunta sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Itinala ng dalawang may-akda ng Biblia ang anim na araw at ng isa naman ang walong araw.

At pagkaraan ng anim na araw ay isinama ni Jesus si Pedro, si Santiago, at si Juan na kaniyang kapatid, at dinala sila sa isang mataas na bundok na bukod. Mateo 17:1.

At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus sina Pedro, at Santiago, at Juan, at dinala niya silang bukod sa isang mataas na bundok na silang sarili lamang: at nagbagong-anyo siya sa harap nila. Marcos 9:2.

At nangyari, pagkaraan ng may walong araw matapos ang mga salitang ito, isinama Niya sina Pedro at Juan at Santiago, at umahon sa bundok upang manalangin. Lucas 9:28.

Ang pagkawasak ng Jerusalem ay may “mas tuwirang” pagkakapit sa mga huling araw, at ang pagkawasak na iyon ay pinatutunayan ng dalawang saksi na kinakatawanan ng Babilonia at Roma. Ang dalawang saksi ay umaayon sa isa't isa ngunit nagbibigay ng magkakaiba at mahalagang mga katangiang propetiko upang higit na mapatingkad ang katotohanan. Ang pagkubkob ng Roma (66 hanggang 70) ay apat na taon na kumakatawan din sa tatlo at kalahating taon. Ang tatlo at kalahating taon ay kaugnay ng pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo na isinagawa kapuwa ng paganismo at ng papismo. Ang pagyurak ng papismo ay tumagal nang tatlo at kalahating makahulugang taon, gaya ng itinatanghal sa isang literal na tatlo at kalahating taon sa pagkubkob ng Roma.

Ang apat-na-taóng pagkubkob na iyon ay may kaugnayan din sa mga yugto ng apat na taon na iniuugnay sa propetikong linya na tumutukoy sa pagtataas ng Islam at pagkaraan nito sa pagtataas ng kilusan ng una at ikalawa at pagkatapos ay ikatlong mga anghel. Ang Cestius hanggang Titus ay sumasalubong sa gulong ng makapapáng Roma at gayundin sa gulong ng Islam. Ang gulong ng Roma at ang tatlo at kalahating taon nina Cestius at Titus ay sumasalubong sa tatlo at kalahating sagisag na mga taon ng makapapáng Roma, sa gayon ay tinutukoy ang dalawang kapangyarihan ng paganong at makapapáng Roma. Ang gulong ng Islam ay inuugnay sa pamamagitan ng gayunding kasaysayan na inuunawa bilang apat na taon, ngunit gaya rin ng sa gulong ng Roma sa

kasaysayang iyon, ang Islam ay iniuugnay sa isang ikalawang kapangyarihan na sakop ng gulong ng Islam—iyon ay ang Adventismo. Ang yugto ng tatlo at kalahating taon ay kumakatawan sa Roma sa kapwa nito yugto, at ang yugto ng apat na taon ay kumakatawan sa Islam at Adventismo. Ang paganong at makapapáng Roma ay hindi maaaring paghiwalayin sa paraang propetiko, at ni ang Islam at Adventismo man.

Ito ay hinihingi sa paraang makahuhula na kapag ating isinasaalang-alang ang pagkubkob sa Babilonia, ang dalawang pagkaunawa sa panahon ay dapat makita sa paglalarawan ng labingwalong-buwang pagkubkob. Ang dalawang paglalarawan ng panahon sa pagkubkob na dinala ng Roma ay makahulang humihingi ng dalawang paglalarawan ng panahon sa pagkubkob na dinala ni Nebuchadnezzar. Ang labingwalong-buwang pagkubkob ni Nebuchadnezzar ay maaaring maunawaan bilang sagisag ng isa at kalahating taon. Ang labingwalong buwan ay isa at kalahating taon, at ang isa at kalahati ay maaaring ipahayag bilang 1.5 taon. Ang pagkubkob ni Nebuchadnezzar ay kapuwa labingwalong buwan at isa punto lima (1.5) taon.

Ang labingwalong buwan ay tumutukoy sa kapangyarihang yuyurak sa Jerusalem, at ang 1.5 taon ay tumutukoy sa Islam. Ang propetikong gulong ng pagtutuos na kumikilala sa labingwalong buwan ay kumikilala sa Babilonia, at ang isa pang propetikong gulong ng pagtutuos ay kumikilala sa Islam. Hindi pa namin inilahad ang paliwanag kung paano namin nararating ang paglalapat ng 1.5 taon kaugnay ng Islam, ngunit dapat mapansin na ang dalawang pagtutuos ng panahon sa pagwasak na dinala ng Roma ay kaugnay ng propetikong gulong ng Roma, (kapuwa pagano at papal), at ang isa pang pagtutuos ay kaugnay ng propetikong gulong ng Islam. Ang mga katangiang ito ay masusumpungan sa kapuwa alpha at omega na mga pagwasak sa Jerusalem.

Ang apat-na-taóng pagkubkob sa Jerusalem sa pamamagitan nina Cestius at Titus ay kumakatawan sa pagwawakas ng isang makahulang linya na nagsimula sa isang tatlumpu't walóng-taóng yugto na nagtapos sa isang apat-na-taóng pagkubkob na sumasagisag sa pagtataas ng Islam, at ang pangwakas na apat-na-taóng yugto sa mismong gayunding linyang iyon ay kumakatawan sa pagtataas ng watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.